

Sygn. akt XI W 3912/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Perkowska

Protokolant: Karolina Kowalczyk

w obecności oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 maja 2014 w W.

sprawy przeciwko **M. K.**

synowi R. i J. z domu K.

urodzonemu dnia (...) w P.

obwinionego o to, że:

w dniu 28 marca 2013 roku w ok. godz. 03:10 w W. przy ul. (...) kierował pojazdem osobowym marki B. o nr rej. (...), nie posiadając do tego uprawnień,

tj. o wykroczenie z art. 94 § 1 Kodeksu wykroczeń.

orzeka

I. obwinionego **M. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, ustalając, iż do jego popełnienia doszło w dniu 29 marca 2013 roku, stanowiącego wykroczenie z art. 94 § 1 kw i za to na podstawie art. 94 § 1 kw skazuje go, a na podstawie art. 94 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych,

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty sądowej.

Sygn. akt XI W 3912/13

UZASADNIENIE

M. K. został obwiniony o to, że w dniu 28 marca 2013 roku ok. godz. 03:10 w W. przy ul. (...) kierował pojazdem osobowym marki B. o nr rej. (...) nie posiadając do tego uprawnień, tj. o wykroczenie z art. 94 § 1 kw.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 marca 2013 roku około godz. 03.10 na ul. (...) w W. funkcjonariusze Policji: sierżant sztabowy T. K. oraz starszy sierżant D. S. zatrzymali do kontroli pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...). Kierował nim M. K.. W trakcie kontroli okazało się że nie ma przy sobie prawa jazdy.

W dniu 07 grudnia 2012 roku Komendant Powiatowy Policji w P. zatrzymał M. K. prawo jazdy kategorii AB w związku z przekroczeniem przez niego liczby 24 punktów za naruszenie przepisów ruchu drogowego i wystawionym na tej podstawie w dniu 21 listopada 2012 r. przez Komendanta Stołecznego Policji w W. wnioskiem o sprawdzenie kwalifikacji (R. (...)) do prowadzenia pojazdów.

W dniu 03 stycznia 2013 roku M. K. został skierowany na kontrolne sprawdzenie kwalifikacji do Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego.

W dniu 02 kwietnia 2013 roku M. K. poddał się kontroli, uzyskując wynik pozytywny odnośnie kategorii B prawa jazdy.

W związku z tym, że nie poddał się w wyznaczonym terminie sprawdzeniu kwalifikacji odnośnie kategorii A prawa jazdy, w dniu 18 kwietnia 2013 roku została wydana decyzja o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, których dotyczyła wyżej wymieniona kategoria.

W dniu 25 kwietnia 2013 roku M. K. otrzymał nowy dokument prawa jazdy kategorii B o numerze (...), druk (...). Został on wydany w dniu 18 kwietnia 2013 roku przez Starostę (...).

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie zeznań świadka D. S. (k.53) oraz pozostałych dowodów – dokumentów zgromadzonych w aktach sprawach, w tym w szczególności notatki urzędowej (k.1), dokumentacji fotograficznej (k. 4 – 12), notatki urzędowej (k. 13), karty karnej (k. 20 – 21), zaświadczenia Starosty (...) (k. 34).

Obwiniony w toku czynności wyjaśniających nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Obwiniony, prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, nie stawił się na nią. Nie nadesłał również wyjaśnień na piśmie.

Wobec nieusprawiedliwionej nieobecności obwinionego, Sąd – wobec materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy na tym etapie postępowania - nie uznając obecności obwinionego za niezbędną, postanowił o prowadzeniu rozprawy zaocznie.

Sąd Rejonowy, zważył, co następuje:

Przede wszystkim, podkreślić należy, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na dokonanie ustalenia, że obwiniony M. K. nie posiadając dokumentu prawa jazdy w związku z jego zatrzymaniem przez Komendanta Powiatowego Policji w P., w dniu 28 marca 2014 roku prowadził pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...).

Zatrzymanie prawa jazdy zostało dokonane na podstawie art.114 ust. 1 pkt 1b ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Powyższemu ustaleniu, sam obwiniony nie zaprzeczał, jak również złożył do akt zaświadczenie Starosty (...), z którego jednoznacznie wynika, iż w dniu zdarzenia, prawo jazdy obwinionego zostało zatrzymane, a obwiniony został skierowany na kontrolne badania kwalifikacji, które to odbyły się już po zdarzeniu, tj. w dniu 2 kwietnia 2013 roku. Dokument prawa jazdy zaś wydany został w dniu 18 kwietnia 2013 roku.

Sąd uznał powyższy dokument – zaświadczenie starosty - za pełnowartościowy dowód w sprawie. Został bowiem wydany przez uprawniony do tego organ, na podstawie obowiązujących przepisów i nie ma żadnych podstaw aby kwestionować jego prawdziwość.

Sąd obdarzył wiarą także pozostałe dokumenty, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione, w tym dokumentację zdjęciową oraz notatkę urzędową. Dokumenty te zostały sporządzone przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności, a strony w toku przewodu sądowego nie kwestionowały ich prawdziwości.

Okoliczności zaś stwierdzone w notatce urzędowej oraz na zdjęciach zostały potwierdzone także zeznaniami świadka D. S., funkcjonariusza Policji podejmującego interwencję wobec obwinionego. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, albowiem jest on osobą obcą dla obwinionego, zeznawał na temat okoliczności podejmowanej interwencji w toku czynności zawodowych, a jego zeznania są jasne, logiczne, poparte wiedzą wynikającą z doświadczenia zawodowego. Świadek nie pamiętał wprawdzie dokładnie wszystkich okoliczności zdarzenia, co jest zrozumiałe ze względu na charakter pracy i ilość podejmowanych interwencji, jednakże sam fakt zatrzymania osoby obwinionego, ogólnego przebiegu kontroli, jak i jego przyczyn, zostały zapamiętane przez świadka i przedstawione w zeznaniach przed Sądem. Istotny zaś dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy fakt braku posiadania przez obwinionego prawa jazdy – jak już podkreślono - znalazł potwierdzenie również w pozostałym materiale dowodowym.

Dlatego też, Sąd pominął dowód z zeznań świadka T. K., uznając, iż okoliczności na które miałyby zeznawać, istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, zostały w sposób pełny ustalone za pomocą innych dowodów, w tym przede wszystkim zaświadczenia starosty oraz zeznań świadka D. S., który wspólnie ze świadkiem przeprowadzał interwencję.

Przy tak, w sposób niebudzący wątpliwości, ustalonym stanie faktycznym, najistotniejszym dla rozstrzygnięcia sprawy było dokonanie oceny prawnej, czy w przypadku zatrzymania prawa jazdy na wskazanej podstawie, kierowca dopuszcza się wykroczenia z art. 94 § 3 kw.

Obwinionemu dokument prawa jazdy, uprawniający go do prowadzenia pojazdów kategorii A i B został zatrzymany w dniu 07 grudnia 2012 roku. Skutkiem zatrzymania prawa jazdy jest zawieszenie uprawnień. Zatem, rzeczywiście nie powoduje to automatycznie cofnięcia uprawnień do kierowania tego rodzaju pojazdami, nie mniej skutkuje faktycznym pozbawieniem możliwości korzystania z nich. Odmienna interpretacja przeczyłaby celowości zatrzymania prawa jazdy celem weryfikacji umiejętności kierowcy. Przepis ten ma bowiem na celu zabezpieczyć bezpieczeństwo w ruchu drogowym poprzez wyeliminowanie kierowcy z ruchu drogowego do czasu sprawdzenia jego umiejętności, albowiem z uwagi np. (jak w tym konkretnym przypadku) na nadmierną ilość punktów karnych, powstaje wątpliwość co do umiejętności takiego kierowcy.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, nie miał wątpliwości, iż tego rodzaju sytuacja mieści się w dyspozycji art. 94 § 1 kw, który – jak podnosi się w doktrynie - obejmuje swoim zakresem nie tylko osoby, które w ogóle nie posiadały takich uprawnień lub utraciły je w wyniku ich cofnięcia, ale też takie, które je posiadają, ale nie mogą ich realizować. Jak wykazano wyżej, warunkiem korzystania z posiadanych uprawnień do prowadzenia pojazdu nie jest samo posiadanie uprawnienia wydanego przez starostę, ale niezbędne jest jeszcze posiadanie dokumentu je stwierdzającego. Osoba, której zatrzymano prawo jazdy, nie posiada go w sensie fizycznym lub prawnym. W przypadku fizycznego zatrzymania prawa jazdy zostaje ono jej odebrane, a w razie zatrzymania prawnego, polegającego na wydaniu postanowienia lub decyzji o zatrzymaniu prawa jazdy, posługiwanie się nim jest prawnie bezskuteczne (tak Ryszard A. Stefański Komentarz do art.94 Kodeksu wykroczeń, LEX 2011).

W konsekwencji posiadanie uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B, przy jednoczesnym zatrzymaniu prawa jazdy kategorii B, nie oznacza, że obwiniony mógł prowadzić tego rodzaju pojazdy.

Mając na uwadze powyższe rozważania, uznać należy, iż M. K., prowadząc w dniu 28 marca 2013 roku pojazd marki B. o numerze rejestracyjny (...) dopuścił się czynu ujętego w art. 94 § 1 kw, nie mając uprawnień.

W ocenie Sądu, powyższe wykroczenie zostało przez obwinionego popełnione umyślnie. Obwiniony wiedział, że do prowadzenia kierowanego przez niego pojazdu wymagane jest prawo jazdy kategorii B, którego nie posiadał, albowiem zostało mu zatrzymane, a mimo to, w sposób świadomy prowadził pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...). Należy zaznaczyć, że zaświadczenie Starosty (...), które potwierdza posiadanie przez obwinionego uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B, zostało wystawione w dnia 25 czerwca 2013 roku, a zatem po popełnieniu zarzucanego mu czynu i nie może stanowić usprawiedliwienia dla jego zachowania.

W świetle powyższego należy uznać zatem, iż przesłanka winy również została spełniona w niniejszej sprawie. Warto przy tym podnieść, iż stopień zawinienia wyznaczają zawsze: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego oraz podjęcia decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa, a nadto zdolność do pokierowania swoim postępowaniem, ocena tych przesłanek w przypadku obwinionego prowadzi do wniosku, iż można zarzucić mu, że w czasie popełnienia bezprawnego, karalnego, społecznie szkodliwego czynu, nie dał posłuchu normie prawnej.

Wymierzając obwinionemu karę grzywny w wysokości 500 złotych, Sąd miał na uwadze dyrektywy zawarte w treści art. 33 § 1 i 2 kw, którymi są: stopień społecznej szkodliwości czynu, cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego oraz rodzaj i rozmiar wyrządzonej szkody, stopień winy, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia.

Biorąc zatem pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące popełnienia czynu, tj. pozbawienie możliwości kierowania pojazdami kategorii B na skutek zatrzymania prawo jazdy przez Policję, a nie braku uprawnień w ogóle lub ich cofnięcia oraz okoliczności dotyczące samego obwinionego, tj. jego wiek, dotychczasową karalność, osiągnięty przez niego dochód i sytuację rodzinną, Sąd uznał, iż grzywna w wysokości 500 złotych jest karą adekwatną do popełnionego przez obwinionego wykroczenia.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 złotych tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 50 złotych tytułem opłaty sądowej od kary, ustaloną na podstawie art. 3 ust.1 w zw. Z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. nr 118 poz. 1269).

Z tych wszystkich względów, Sąd orzekł jak w wyroku.